

DE BELOFTE VAN HET ITALIAANSE EILAND

BARBARA
JOSSELSOHN

DE
BELOFTE VAN
HET
ITALIAANSE
EILAND

*Drie zussen. Drie liefdes.
Drie keuzes.*

HET ITALIAANSE EILAND 2

Vertaald door Nellie Keukelaar – van Rijsbergen

ecean

De belofte van het Italiaanse eiland is het tweede deel van
Het Italiaanse eiland

Oorspronkelijke titel *The Lost Gift to the Italian Island*. Bookouture,
Londen

© 2023 Barbara Josselsohn

© 2024 Nederlandse vertaling Nellie Keukelaar – van Rijsbergen /
Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeelden © Adobe Stock / Shutterstock / Adobe Firefly

NUR 302

ISBN 9789046832530

ISBN 9789046832547 (e-book)

ISBN 9789046832554 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Sarah, Bessie, Ida en Rose
Voor altijd in mijn hart

EEN

September 1943

‘Er is iets mis...’ mompelde Giulia tegen zichzelf terwijl ze de *pattino* steeds dichterbij het strand stuurde. Ze roeide al uren, vanaf het moment dat ze wakker was geworden van de brandende zon, doordat de zonnestralen de plank waarop ze zat opwarmden. Ze was uitgeput, want ze had de afgelopen nacht slechts kort geslapen. Ze had wakker willen blijven, want het was gevaarlijk als ze indutte, maar uiteindelijk kon ze haar ogen niet meer openhouden. De nachtelijke lucht boven de Middellandse Zee leek net een zachte deken en het was ongewoon helder voor dat tijdstip. ‘Waarom heeft de lucht die kleur?’ had haar jongere zus, Emilia, gevraagd toen ze vijf weken daarvoor het vasteland verlieten en op weg waren naar Castello del Poeta, het statige, legendarische kasteel dat boven op het eiland Parissi lag.

Hun oudere zus, Annalisa, had Emilia’s nieuwsgierigheid geprezen, maar Giulia had haar tot stilte gemaand, stoorde zich aan haar gebabbel. Wat zou ze nu graag het gezeur van haar jongere zus aanhoren, dan zou ze vriendelijker reageren. Ze weigerde na te denken over waar Emilia nu kon zijn. Wat ze echter niet uit haar hoofd kon zetten, was de uitdrukking op Annalisa’s gezicht bij het afscheid. Ze waren zich ervan bewust dat de nazi’s in rap tempo oprukten en binnenkort op het eiland Parissi zouden aankomen. Ze waren noodgedwongen los van elkaar weggevlucht, hadden geen idee waar Emilia was en of ze veilig was. Er had niets anders op gezeten dan de gok wagen en

hopen dat ze elkaar allemaal in de Verenigde Staten zouden terugzien.

‘Er is iets helemaal mis,’ zei Giulia tegen zichzelf, waarbij ze er nu nadrukkelijk ‘helemaal’ aan toevoegde. De landmassa voor haar was niet Anzalea, het kuststadje op het vasteland, zoals ze eerder had gedacht. Nee, het was de kust van een van de andere kleine eilanden in dit deel van de Middellandse Zee. De boot moest vannacht, toen ze sliep, uit koers zijn geraakt. Ze moest zich oriënteren en weer de kant van Anzalea op gaan. Zou het haar lukken om voor zonsondergang het vasteland te bereiken? Het was te gevaarlijk om nog een nacht op het water door te brengen.

Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. De roerriemen trokken zich niets aan van haar inspanningen en gaven even weinig mee als de stenen muur rondom het kasteel zou hebben gedaan, als ze geprobeerd zou hebben de pattino over het grote binnenplein te duwen. Haar armen waren zo moe dat ze niet wist hoelang ze het nog zou volhouden om de kleine boot over het deinende water te roeien. Ze had al het eten op dat ze, op weg naar de uitgang, uit de enorme keuken van het kasteel had meegegrist: hompen brood en kaas en trossen druiven. Er zat geen water meer in de karaf die ze van een van de prachtig gedekte eettafels had gepakt, waar rechts van de grote borden kristallen glazen stonden en waar zwaar zilveren bestek keurig op kanten servetten lag. De eettafels lagen er onaangeroerd bij. Niemand had die dag zin om te lunchen.

En misschien nog wel het ergste, de neus van een van haar dunne schoenen zat onder het bloed, dat door het leer heen op de bodemplanken sijpelde. Toen ze wegvluchtte, had ze haar voet, dwars door de schoen heen, opengehaald aan een uitstekend stuk hout van de aanlegsteiger aan de achterkant van het kasteel. Die aanlegsteiger werd zelden gebruikt en moest ge-

repareerd worden. Zij was als enige die kant op gerend, was de enige die wist dat daar een pattino aangemeerd lag.

Met een zucht legde ze de roerriemen bij haar voeten neer en ze keek aandachtig naar het eiland voor zich, terwijl ze haar vuisten probeerde te ballen, wat niet lukte doordat haar vingers gezwollen en stijf waren. Ze had geen idee wie hier woonden of wat die mensen van haar zouden denken. Wie weet was het eiland onbewoond, al leek dat onwaarschijnlijk want ze zag een gebouw of een huis op een heuvel achter een rij olijfbomen iets verderop. Het was riskant om de boot het zand op te trekken, maar ze had geen keuze. Ze mocht al blij zijn dat ze zo ver was gekomen. De pattino was geschikt voor korte visexcursies of een incidenteel tochtje naar het vasteland. Hoewel de boot sierlijk en gemakkelijk te besturen was, was hij oud en niet echt zeewaardig, had haar vriend Vincenzo haar gewaarschuwd. Met elk uur dat ze op het water was geweest sinds ze de vorige dag was vertrokken, had ze het lot getart.

Ze pakte de roerriemen weer vast en roeide naar het strand, was blij dat ze meerdere keren naar het botenhuis aan de achterkant van het kasteel was geglipt en Vincenzo haar mee het water op had genomen. Ze had gelukkig goed opgelet toen hij de kleine boot bestuurde, ook al had ze die middagen slechts willen genieten van hun geklets en hun kinderlijke geflirt. Annalisa dacht dat ze verliefd op elkaar waren, maar Giulia had geweten dat dat niet het geval was. Ja, Vincenzo en zij waren verliefd, maar niet op elkaar, nee, ze waren verliefd op het kasteel, de zee, de lucht, het feit dat ze jong, zorgeloos en vol jeugdige dromen waren. Het waren fijne dagen geweest, waarin de lucht rook naar de sinaasappels die Vincenzo had meegebracht om samen op te eten. Wat hadden ze het leuk gehad samen, twee zorgeloze vrienden in een kleine boot, terwijl ze over het heldere blauwe water voeren.

Ze dacht aan haar vriend. Waar was hij? Bij Emilia? Hij had beloofd dat hij haar zou vinden. Was dat gelukt?

‘Ik hoop dat je veilig bent,’ fluisterde ze. ‘Ga alsjeblieft met Emilia naar Amerika.’

Ze hoopte vurig dat ze daar zouden zijn als zij daar aankwam, want zij zou ook naar de Verenigde Staten gaan. Naar New York. Deze tussenstop was slechts een vertraging en geen onomkeerbare wijziging van haar plannen. Ze moest geloven dat de anderen net zo vastberaden waren als zij. Emilia en Vincenzo. Annalisa en haar dierbare Aldo. Oom Patricio. Ze waren van plan elkaar terug te zien, en dat zou ook gebeuren als iedereen standvastig bleef.

De boot bereikte de kust en ze legde de roeiriemen weer neer. Ze ging staan en bracht haar bebloede schoen omhoog. De dag ervoor was de pijn erger geweest. Nu voelde ze een dof ritmisch geklop, wat verontrustender was dan de eerdere pijnscheuten. Ze tilde haar voet langzaam over de rand van de pattino en zette die op het zand. Ze bleef even schrijlings op de rand van de boot zitten, één voet in en één voet uit de boot. Ze vermoedde dat haar slechte voet haar gewicht niet zou kunnen dragen en dus wilde ze de rand van de boot met beide handen vastgrijpen, maar ze kreeg het niet voor elkaar om haar vingers – die ooit gladde, slanke vingers waar ze altijd complimenten over kreeg – te buigen. Haar vingers waren wit en gerimpeld door het wild opspattende water. Haar jurk was doorweekt en het zeewater drupte uit de uiteinden van haar honingkleurige haar. Ze zwaaide haar goede voet over de rand van de boot, zette die naast haar slechte voet en ging staan.

Welk eiland was dit? Wie woonde er in het huis dat ze had gezien toen ze het strand naderde? Ze hoopte maar dat ze niet uren bezig was geweest de nazi's te ontvluchten om in een ander nazibolwerk te belanden. Met een beetje geluk waren de nazi's

slechts in één eiland in de regio geïnteresseerd, namelijk het eiland Parissi, vanwege het schitterende kasteel waar haar zussen en zij de afgelopen vijf weken hadden gewoond. Het hoofd van de huishouding, signora Russo, had een paar avonden terug, terwijl ze toezicht hield op de voorbereidingen voor het avondeten, beweerd dat de nazi's er alles aan zouden doen om Rome in handen te houden terwijl de geallieerden vanuit het zuiden oprukten. Ze hadden waarschijnlijk te weinig middelen om ook naar de andere eilanden in dit deel van de Middellandse Zee te gaan.

Giulia voelde weer bloed uit haar teen sijpelen. Trillend en duizelig liet ze zich op het zand zakken en ze strekte haar benen voor zich. Annalisa zou op haar foeteren als ze haar zo zag. Ze zou tegen haar zeggen dat ze moest opstaan en zich moest vermannen. Ze zou er geen begrip voor hebben hoe moeilijk dat was als je bang was en pijn had. Annalisa zou zich nooit op de grond laten zakken. Daar was ze te sterk en te gedreven voor. Giulia sloot haar ogen, miste alles aan haar grote zus, zelfs haar bazigheid. Het was nooit de bedoeling geweest dat het zo zou gaan. Haar zussen en zij zouden altijd bij elkaar blijven. Wat had hen doen besluiten dat ze het beste los van elkaar weg konden gaan, waarna ze elkaar in de Verenigde Staten zouden terugzien? Ze had zich nog nooit zo verlaten en eenzaam gevoeld.

Ze deed haar ogen open en keek naar de zee, in de richting waar ze vandaan was gekomen. In de verte was nergens een kasteel te bekennen. Het was verdwenen en de afgelopen vijf weken leken een droom. Was het echt geweest? Het kasteel? Al die luxe en schoonheid? Al dat heerlijke eten, die verrukkelijke nagerechten, de lekkere wijn? De bals en concerten in de avond? Een orkestje dat speelde en stellen die over de glanzende marmeren vloer dansten, de mannen in smoking en de vrouwen in een baljurk, ook haar zussen en zij. Edelstenen die glinsterden in hun opgestoken haar.

En nu was ze helemaal alleen. Ze wist dat ze het vasteland moest zien te bereiken. Daar zou ze het veiligst zijn. Maar ze had geen kracht meer om in de boot te gaan zitten en te roeien. Zou ze het risico nemen en hier uitrusten? Ze zou zich tussen de struiken bij het strand kunnen verstoppen. Daar kon ze ook de boot verbergen. Maar stel dat het vasteland nog heel ver weg was. Nog een nacht in die natte kleren en zonder water, dat zou ze niet overleven...

‘Hallo!’ riep een jonge vrouwenstem op zelfverzekerde, zangerige toon. ‘Ik ben Marilene Ciani en ik ben de baas over dit eiland. Wie ben je en wat doe je hier?’

TWEE

Mei 2019

Dinsdag

‘Er is iets mis...’

Tori keek aandachtig naar de gladde witte trouwjurk die midden in haar atelier hing, of beter gezegd, in de inloopkast achter de showroom van Deirdre’s Home Decor, waar ze overdag als winkelmanager werkte. Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes, zette haar handen in haar zij, liep om de paspop heen en nam alle afzonderlijke onderdelen van de jurk in zich op: de strapless halslijn, het smokwerk op het lijfje, de gelaagde plooiën bij de heupen, de enkellange zoom en de kleine sleep die als een plas op de vloer lag.

‘Hij is perfect,’ zei Brianna, de parttime verkoopster, waarbij ze haar armen over elkaar sloeg om dat te benadrukken. Tori wiep een zijdelingse blik op haar. Brianna studeerde Fashion & Branding en was even vertederend als een puppy: ze reageerde altijd enthousiast, was leergierig en maakte het anderen graag naar de zin. Ze keek aandachtig door haar dikke schildpadbril onder haar lange donkerbruine pony vandaan.

Nee, de jurk was zo niet goed, dacht Tori, en ze schudde haar hoofd. Ze keek stuurs, want ze kon pas naar huis als ze wist wat er mis was. Ze ging opnieuw recht voor de jurk staan, hield haar hoofd schuin en deed langzaam een paar passen naar achteren, zodat ze de jurk in zijn geheel kon zien. Ze tikte met haar wijs-

vinger tegen haar ondertanden en dacht aan de bruid voor wie deze jurk was. Dat werkte niet altijd. Bovendien moest een jurk op zichzelf staan. Het moest niet uitmaken wie hem droeg, maar soms hielp het als ze aan de bruid dacht.

Ze wendde zich tot Brianna. ‘Het is de zoom,’ zei ze triomfantelijk, alsof ze het antwoord had gevonden op een schijnbaar onoplosbare wiskundige vergelijking.

Brianna’s ogen werden groot. ‘Maar het is een normale zoom.’

‘Precies,’ zei Tori, ‘en dat maakt de vorm van de jurk... te voorspelbaar. Sheree is heel verfiind. Ze vertelde me dat de jurk best een beetje gewaagd mag zijn, dat er iets onverwachts in mag zitten. Wat de jurk nodig heeft, is een asymmetrische zoom, die soepel vanaf de knie naar de enkel loopt. Daardoor valt de rechte halslijn nog meer op en het is een dramatische tegenhanger voor de zachtere stijl van haar kapsel. De glanzende stof zal het verrassingseffect vergroten als ze door het gangpad schrijdt. Dat is het.’

‘O, wow!’ zei Brianna enthousiast. ‘Je hebt helemaal gelijk. Hoe kom je erop?’

Tori gniffelde, liep naar Brianna toe en gaf haar een klopje op de arm. Brianna was als een jongere zus voor haar. Of zelfs als een dochter. Nou ja, niet echt een dochter. Als Tori een dochter van Brianna’s leeftijd zou hebben, zou dat betekenen dat ze op haar vijftiende bevallen was. Maar soms leek Brianna amper ouder dan Tori’s dochter, Molly, die een paar weken geleden elf was geworden.

‘Het is zo cool jou te zien werken,’ voegde Brianna eraan toe, waarbij ze haar vingers door haar pony haalde. ‘Wanneer komt Sheree weer langs? Ik kan niet wachten om haar gezicht te zien als ze de jurk ziet.’

‘Ik zal haar deze week bellen.’ Tori maakte de knoopjes van de jurk los, haalde hem van de paspop en hing hem aan een

kledinghanger. ‘Nu ik weet wat ik moet doen is het zo gepiept. Ik neem de jurk mee naar huis en dan ga ik er vanavond aan werken.’

‘Vanavond?’ vroeg Brianna. ‘Maar dan heb je toch dat speciale etentje?’

Tori hapte naar adem, schaamde zich dat ze dat was vergeten. Ze keek vertwijfeld omhoog. ‘Dan doe ik het morgen. En het is niets bijzonders, hoor, we gaan gewoon uit eten.’

Brianna pakte een kledinghoes van een plank. ‘Ik kreeg de indruk dat Jeremy het wel een speciale gelegenheid vindt. Hij was zo schattig toen hij hier vorige week was met dat enorme ding van chocolade in goudkleurig folie dat een vijf moest voorstellen.’

Tori liet Brianna alleen met haar mijmeringen en liep door de boogvormige doorgang naar de eigenlijke winkel, die vol stond met smalle bureaus van esdoornhout, rustieke eikenhouten eettafels, hoge vitrinekasten van kunstmatig verouderd notenhout en andere vintage meubels, sommige meer dan honderd jaar oud. Deirdre, de eigenaresse, had een neus voor woning-inrichting. Een groot deel van het jaar bezocht ze overal in het land antiek- en boedelveilingen, op zoek naar mooie spullen die ze dan naar de winkel liet vervoeren, wat de reden was dat ze een fulltime manager nodig had. Deirdre vond het leuk dat Tori daarnaast trouwjurken ontwierp en ze had het grote winkelmagazijn als atelier beschikbaar gesteld. Buiten openingstijden mocht ze de showroom gebruiken om klanten te ontvangen. Tori bofte dat Brianna het gevoel had dat ze veel van haar kon leren. Ze betaalde Brianna graag om een paar uur per week haar assistente te zijn, afspraken in te plannen en stoffen en ander materiaal te bestellen.

Toen ze naar het voorste gedeelte van de winkel liep, kromde Tori haar rug en ze stak haar armen naar voren, voelde de na-

middagzon door de etalageruit bij het trottoir naar binnen schijnen. Haar armen, die uit haar mouwloze donkerblauwe nauwsluitende jurk staken, absorbeerden de warmte en gloeiden als geroosterde marshmallows. Ze vouwde haar handen onder haar kin en keek naar de lege etalage aan de overkant van de straat. Daar had een winkel gezeten die sneakers verkocht, maar het pand stond nu leeg. Ze zag het bord uit haar dromen al boven de voordeur hangen: TORI'S ORIGINALS. Wat zou ze graag een eigen kledingzaak hebben, waar ze unieke trouwjurken kon creëren en avondkleding van opkomende ontwerpers kon verkopen. Ze wilde getalenteerde ontwerpers een podium bieden, een plek waar ze risico's konden nemen terwijl ze hun techniek en visie verbeterden en een eigen klantenkring opbouwden. Iedereen had een podium nodig. Iedereen verdiende het om zich ergens gewenst te voelen. Ze legde al jaren geld opzij, maar durfde de sprong nog steeds niet te wagen.

Brianna kwam met de kledinghoes met de trouwjurk haar kant op en hing die over een fauteuil. 'Zo, dat gaat snel,' zei ze. Tori draaide zich om en zag Brianna naar een grote, tot haar middel reikende witte kartonnen doos bomvol kleren wijzen die in de hoek stond. 'Ik zal deze lading inventariseren en in mijn auto leggen. Dan rij ik morgenochtend naar het opvanghuis om die kleren af te geven.'

Tori knikte. Toen ze acht jaar geleden hier als winkelmanager begon, had ze Deirdre overgehaald nog goede dameskleding in te zamelen en aan opvanghuizen in de buurt te doneren.

'Als je me niet meer nodig hebt, dan ga ik,' zei Brianna. 'Ik heb vanavond een date. Het lijkt me een aardige jongen. Hij doet iets met computers.'

'Wat dacht je van een superchique jurk met één schouder?'

'Ik denk eerder een zeemeerminjurk met een V-hals...'

Tori knikte instemmend. Het was een standaardgrapje: als

Brianna een eerste date had, stelde ze zich voor wat voor trouwjurk daarbij zou passen.

‘En jij, Tori?’ zei Brianna.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, eh... Waar gaan Jeremy en jij vanavond eten?’

‘Bij Chez Pierre, aan het water.’

‘O, Chez Pierre!’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Ik ken zoveel mensen die daar verloofd zijn. Zo romantisch! Denk je niet dat de kans bestaat dat hij je vanavond met een ring verrast?’

Tori schudde haar hoofd terwijl ze naar de toonbank liep om de computer af te sluiten. ‘Hij weet wel beter.’

Brianna keek haar bedenkelijk en met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wil je niet gevraagd worden? Nu niet, nooit niet? Heb je nooit een trouwjurk ontworpen en gedacht: die wil ik zelf aan?’

‘Nee.’

‘Hoe kan dat? Hou je niet van hem?’

Tori zuchtte. Hier hadden ze het eerder over gehad. Misschien was dat raar voor iemand die dolgraag trouwjurken ontwierp. Maar haar creativiteit, haar passie, betrof de stoffen en texturen, de structuur en belijning, sluitingen en afwerkingen, harmonie en vorm. Het samenspel tussen piepkleine knoopjes en een lange, enorme sleep of tussen een diep décolleté en een volle, weelderige rok. Dat had niets met het huwelijk te maken.

‘Oké, oké, ik hou erover op. Ik ga,’ zei Brianna, en ze tilde de kartonnen doos met afgedankte kleding op.

‘Fijne avond. Veel plezier,’ zei Tori, toen Brianna wegging.

Ze liep weer naar het raam. De zon hing nu lager en leek maar een paar centimeter boven de lege etalage aan de overkant uit te komen. Niet dat ze niet in de liefde geloofde. Nee, liefde was het mooiste aspect van haar leven. Ze hield van Molly, haar dochter, en van Marilene, haar grootmoeder, die bij hen inwoonde in het

knusse huis aan de andere kant van het dorp. En ze had van haar ouders gehouden, die haar veel te vroeg waren ontvallen.

En ze hield van Jeremy, was gek op hem. Hij was een fantasische man. Aardig, attent, romantisch, slim, grappig. Getalenteerd. Er waren weinig dingen waar ze meer van genoot dan naar Danny's Pub gaan, de lokale kroeg waar Jeremy en zijn band op dinsdagavond voor hun plezier optraden. Ze vond het geweldig als zijn blik langs de tafels gleed, hij haar ontdekte en opeens blij keek. Een warme, alomvattende blijdschap. Ze hield van zijn grote lichtblauwe ogen die diep in de oogkassen lagen, van zijn brede voorhoofd en zijn warrige, karamelkleurige haar, zijn altijd oprechte lach. Ook al waren ze al vijf jaar samen, ze voelde nog steeds die tinteling van verliefdheid als hij haar aankeek. Op zulke momenten wist ze zeker dat ze hem nooit meer wilde laten gaan.

Ze wilde alleen niet met hem trouwen.

Er klonk kabaal bij de deur toen Molly, nog in haar balletpakje en balletmaillot van balletles, haar voeten in sneakers, naar binnen stormde. Marilene stapte achter haar naar binnen, waarbij ze haar gewicht op haar rechterbeen plaatste.

'Mama! Je zult het niet geloven, we gaan *Alice in Wonderland* doen, precies waar ik op had gehoopt,' zei Molly op een toon alsof het om het ontwerp van de volgende gemeentebegroting ging. Er waren honingkleurige plukken uit haar balletknot ontsnapt die nu op haar voorhoofd en bij haar slapen hingen, en Tori zag op Molly's neus zweetdruppels glinsteren. Als je eenmaal niveau vier had bereikt, moest er hard gewerkt worden.

'Ik denk dat ik kans maak op de rol van Alice, al zou ik ook de Hartenkoningin kunnen zijn,' vervolgde ze. 'Maar Melissa is daar waarschijnlijk beter geschikt voor, want die is langer. Ik zou ook het witte konijn kunnen zijn, maar dat is een komische rol en dat past niet bij mij. En Charlie is heel grappig. Dat zou echt

een goede rol voor hem zijn. Als ik mademoiselle Diana was, zou ik Melissa koningin laten zijn, Charlie het konijn en ik dan dus Alice, of ze moet mij als aanvoerder van de dansgroep willen, wat best zou kunnen, want ik kan anderen helpen om hun rol te leren, maar dat wil ik eigenlijk niet...'

'Hallo, mama. Ik zal je eerst eens een knuffel geven. Heb je een leuke dag gehad?' zei Tori.

Molly kwam dichterbij en sloeg haar armen om Tori's middel. Tori trok haar dicht tegen zich aan. Het afgelopen jaar was Molly hard gegroeid. Haar gezicht was hoekiger geworden en haar wangen waren minder bol dan eerst. Tori was trots op haar dochter, die een slimme en gemotiveerde leerling in de voorlaatste klas van de basisschool was, maar ze miste het meisje dat Molly tot voor kort, tot vorige week leek het wel, was geweest.

'Ze heeft de hele rolverdeling al geregeld,' zei Marilene met een lachje. 'Onderweg hiernaartoe vroeg ze zelfs of we ergens een notitieboekje konden kopen, zodat ze haar plan kan opschrijven en aan de balletjuffrouw kan geven.'

'Ik wil haar helpen met mijn ideeën,' zei Molly, 'zodat het allemaal snel geregeld is. Ik hou er niet van als dingen onduidelijk zijn. Ik wil weten waar ik aan toe ben.'

Tori drukte een kus op haar hoofd. Ze had precies hetzelfde gedacht toen ze naar de overkant van de straat keek en zich de winkel voorstelde die ze daar wilde openen. Zo moeder, zo dochter. 'Ik ken dat gevoel,' mompelde ze.

'Molly, lieverd, we kunnen het hier later over hebben,' zei Marilene. 'Je moeder moet naar huis en zich klaarmaken voor een belangrijk etentje. Ik had gezegd dat we alleen even gedag gingen zeggen, want ik heb de hele dag niets gegeten om straks van mijn pizza te kunnen genieten...'

'Mag ik vlug in het magazijn de nieuwe linten en zigzagranden bekijken? Brianna had gezegd dat die vanochtend binnen

zouden komen voor een jurk waar je aan bezig bent en ik wil er een voor in mijn haar.'

'Oké, maar wel opschieten,' zei Tori. 'Marilene heeft gelijk. Jullie moeten zo gaan eten, zodat je je huiswerk kunt maken voordat het daar te laat voor is.'

Molly liep naar het atelier en Tori liep op haar grootmoeder af om haar te omhelzen. 'Hallo, Mar,' zei ze. Ze had haar nooit 'oma' of 'nana' genoemd, en Molly deed dat ook niet. Haar grootmoeder wilde dat ze haar met Mar aanspraken, omdat ze de benaming 'grootmoeder' te beperkt vond. Marilene was trots op haar onafhankelijkheid. Bovendien vond ze 'oma' oud klinken en ze wilde niet dat mensen haar oud zouden vinden. In haar vlotte capri-broek en blouse met kapmouwen, en met haar korte zilverblonde bobkapsel zag ze er beslist niet uit als iemand van achtentachtig.

'Hallo, schat,' zei Marilene. Hoewel ze in Italië geboren was en volgens Tori een prachtige Italiaanse achternaam had, Ciani, was ze tientallen jaren geleden naar New York gekomen en was haar Italiaanse accent bijna volledig verdwenen. Het enige wat je nog hoorde, was dat ze klinkers in haar keel vormde en rekte, wat Tori heel charmant vond.

'Hoe laat komt Jeremy je ophalen?' vroeg ze.

'Om zeven uur.'

'Dat is al over een uur. Je moet naar huis en je omkleden.'

'Dat ga ik ook doen. Dat omkleden is zo gebeurd.'

'Maar het is een speciaal etentje. Een belangrijk jubileum, zei hij tegen me. En bij Chez Pierre! Wie weet gaat hij je...'

'Begin jij nu ook al? Je lijkt Brianna wel.' Tori pakte haar tas uit de onderste la van een dichtbij staande kast. 'Ik heb de post daar neergelegd,' zei ze om van onderwerp te veranderen, en ze wees naar een stapeltje op een antieke boekenkast.

'Dank je wel, schat,' zei Marilene, terwijl ze die kant op liep. Marilene was boekhouder en had jaren een goedlopend admi-